

Hibák, mulasztások

Dr. Király Balázs

Ma nem lesz vidám blogbejegyzés. Talán jövő héten. Most a hibákról, azok fel- és beismeréséről írok. Muszáj néha végiggondolni orvosi hivatásunkat ebből az irányból is. Tragikus az apropó: egy 6 hónapos csecsemő agyhártyagyulladásban meghalt Egerben. Nem tisztem a konkrét ügyet elemezni, egy csomó részletet nem ismerek ahhoz, hogy korrekt véleményt írjak. A sajtó által széles körben tárlt tragédiákból azonban tanulnunk kell. Aláztot. Szakmait és emberit egyaránt. Bármikor, bárki hibázhat. De fontos tudni minél több embernek, hogy ezekért a hibákért igazából nemcsak egy ember, hanem az egész szétzilált, lezüllesztett, rendezetlen egészségügyünk is felelős!

A legnemesebb, legszebb hivatás a miénk. Ezt sokszor halljuk, mi gyerekgyógyászok különösen sokszor. És a legtöbbször így is érezzük. De én, és valószínűleg a kollégáim is, rengeteget szorongunk. Ez talán a „legnemesebb hivatás” egyik ára. Szomorú tény, de itt Magyarországon ez az ár jóval magasabb. Ez az orvos-, nővérelvándorlás egyik fő oka, higgyétek el! Szorongunk, ki többet, ki kevesebbet, hogy ebben a kaotikus, össze-vissza szervezett rendszerben minél kevesebbet, minél kisebbet hibázzunk. Hogy fel és be tudjuk ismerni hibáinkat.

Ebben a sokat, joggal szidott média az egyik kulcsszereplő. Ha baj, tragédia tör-

ténik, ott terem, és nincs kegyelem. Nincs susmus, még akkor sem, ha ezer jogos indokkal védhetné magát az érintett. Mert ha baj, tragédia történik, nem lehet arra hivatkozni, hogy fáradt voltam, hogy még két pluszállásom van, hogy még csak fél éve vagyok orvos, hogy ez a harmadik es-tém talpon... És még sorolhatnám a hun-garikumnak számító, reális kifogásokat, amik fejlett országokban nem fordulhatnak elő. A pluszmunkát büntetik, de persze a fizetés mellett a pluszmunka fel sem merül, a rezidens nem ügylhet egyedül, a pihe-nés, akár a sport, a rekreáció szinte elvárás a társadalom részéről. Mert a társadalom joggal várna el egy pihent, mosolygós or-vost, asszisztenst, nővért. Csak ez így nem megy.

A kör ördögi. Orvostársadalmunkon ott a nagy társadalom minden tünete. Egység-nek, összetartásnak csak szórványai sejt-hetők. Rengeteg, talán tudatosan gerjesztett ellenérdekeltség látható. Az orvos maximálisan leterhelt, és emellett még ott van a hálapénz nevű, levakarhatatlan, rot-hasztó mótely is. Fásult és rosszul esik neki, hogy az emberek általában orvosellenesek. Frusztráló az orvosok zömének, hogy leg-többünket a havonta hálapénzből milliókat zsebre tevő pár száz fős kisebbség, és a médiában bemutatott, épp műhibát elkö-vető kollégánk alapján ítélik meg. A több műszakról gyakran szétzilált családú nővé-réktől pedig hogyan lehetne jogosan elvár-ni, hogy havi 80–100 ezer forintokért (pót-lékokkal együtt!) mosollyal tűrjék a napi

megaláztatásokat? Ebbe az egészségügybe tegyenek több pénzt? Fizessünk vizitdíjat? Emeljék az orvosi, nővéri fizetéseket? Ugyan már! Jó ez így! Úgy tűnik, a min-denkori hatalom retteg a társadalom által elismert, megbecsült, és az érdekeiért egy-ségesen, összefogva fellépő egészségügy-től. Sajnos tragédiák, hibák, mulasztások mindig lesznek. Csak ezeket mutatni, csak a hivatástudatra építeni, az elvándorló or-vosok ellen propagandát indítani már csak nagyon rövid ideig lehet tüneti kezelése a magyar egészségügynek. A valódi megoldástól pedig nagyon messze vagyunk. A jól képzett magyar orvosokat, nővéreket „el-szippantó” külföldi egészségügyi rendsze-rekre jellemző, hogy a naponta ellátottak számát a betegek érdekében szabályozzák, általában 10–15 beteg ellátását lehet egy nap egy orvosra bízni. Nálunk nem ritka a napi 70–80, időnként 100 feletti beteg-szám!

Mennyire boldog, mosolygós, szorongá-soktól mentes lennék, ha napi 20–30 beteg becsületes ellátása lenne a feladatom, és ebből vígan eltartanám a négy lányomat, fizetném ilyen-olyan hiteleimet. Álom.

Így egyelőre marad a napi fohász: Adja ég, hogy ma ne kövessék el hibát, szűrjam ki a 70–80 gyerek közül azt az egy-kettőt, aki komoly beteg, mindezt, ha lehet mosollyal, türelemmel. Ámen.

FORRÁS: GYERMEKGYÓGYÁSZBLOG
2013. JANUÁR 18.

Ha a gyerek nem jár iskolába... Az iskolakerülés okai és kezelése

A 2011-es „Ha a gyerek nem beszél...” c. tanfolyam sikere után sorozatunk következő továbbképzésén az iskolából való távolmaradás lelki okait tekintjük át. Összefoglaljuk a pszichoterápiás módszereket, amelyben a család és a gyermek mellett a szakemberek (pedagógusok, védőnők, gyermekorvosok) is fontos szerepet kaphatnak. Az elméleti háttér mellett esetbemutatókkal tesszük gyakorlatiassá a képzést.

A továbbképzésünk időpontja: 2013. március 20.

Helyszín: SE I. Gyermekgyógyászati Klinika

Jelentkezés az OFTEX- en keresztül.

Örömmel várjuk kedves Kollégáinkat!

Dr. Gallai Mária gyermekpszichiáter és a Klinika Gyermekpszichiátriai Osztályának munkatársai